

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Diff. 3. Alia Argumenta pro actu confuso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

COLLIGES. Quid sit sentiendum, de doctrina illorum, qui dicunt propositiones quidem contradictorias, debere esse de eodem subiecto, non tamen prædicata contradictoria, & ulterius inferunt si in creatis verificarentur, similia prædicata contradictoria, concedendum esse in creatis Mysterium Trinitatis. Siquidem concederetur verificatio prædicatorum contradictoriorum, licet non de eodem subiecto.

Quod attinet ad hanc propositionem illorum, non poterit esse lis inter nos, & illos nisi de voce. Nam quod contradictoria vera, debeant procedere de eodem subiecto, hæc doctrina id solum dicit, quod id debeat affirmari & totum, quod negabatur in altero, & hoc verificatur in veris contradictoriis, siue illa contradictoria sint propositiones contradictoriæ, siue prædicata contradictoria, adeoque etiam in prædicatis contradictoriis, ut salvetur contradictio, debent illa procedere de eodem subiecto, accipiendo subiectum, ut à nobis immediate acceptum est.

Rursus quando dico, Ens & non Ens, non sunt per oppositos propositiones contradictoriæ, sed tamen sunt termini contradictorii, tamen de eodem subiecto implicito, & æquivalenti procedit illa contradictio, quia subiectum implicitum, est ipsum Ens, supra quod, si non caderet negatio, non essent illa prædicata contradictoria, & ita si quis diceret: Ens & non album, non essent prædicata contradictoria, quia subiectum supra quod cadit *Non*, non est idem cum eo, quod altera contradictione pars inferebat. Porro tam Propositiones contradictoriæ, quam prædicata contradictoria, ut sint vera contradictoria, debet totum negari in altero membro, quod ponebatur in priori, quia autem siue sit subiectum formale, siue virtuale & implicitum, aliud & aliud, non totum, imò non hoc negabitur, quod inferebat alterum membrum, ideò nec foret vera tunc contradictio.

Dando autem rationem communem in qua convenient, tam propositiones contradictoriæ, quam prædicata contradictoria, ea quantum ad præsens, hæc dari potest, quia scilicet supra id, debet cadere negatio, quod affirmabatur. Unde in prædicatis contradictoriis, supra id cadit negatio, quod affirmabatur, v. g. in hoc contradictorio prædicato, Ens & non Ens, cadit negatio supra Ens, quod affirmabatur. Quia autem si de alio subiecto verificetur v. g. noscitur, de alio verificetur non noscitur, non supra idem cadet negatio, ideò sicut si in prædicatis contradictoriis, non supra id caderet *Non* quod affirmabatur, seu importabatur, non essent vera contradictoria, ita si non de eodem subiecto verificentur, non erunt etiam vera contradictoria prædicata.

Neque valet si dicas, si in contradictoriis, ad identitatem subiecti attendi debet, sequi exinde, quod possibilis sit Hircocervus, dici enim

poterit, quod sub alia formalitate sit Hircus, sub alia Cervus. Non inquam valet, nam imprimis Hircus & Cervus, non se habent ut formaliter contradictoria prædicata. Rursus si ex identificatione Ly communicatur, cum Ly non communicatur, non sequitur in divinis similis identificatio ac est Hirci & Cervi, in Ente rationis, nec sequitur in creatis, datis præcisionibus obiectivis in iisdem, & distinctione virtuali, in ordine ad prædicata secundò intentionalia. Imò cum careant creata, distinctione virtuali, in ordine ad primò intentionalia prædicata, qualia sunt Hircus & Cervus; ideò in creatis non poterit dari similis identificatio, identificationi Hircocervi in Ente rationis.

In divinis autem, data identificatione Ly communicatur, & Ly non communicatur, si dicas non dari identificationem similem Hircocervo, ideò quia conceptus obiectivus Hirci, non est conceptus obiectivus Cervi, adeoque quod nec conceptus ipsius *Communicatur*, sit conceptus obiectivus ipsius Ly *Non Communicatur*, idem & nos dicemus, in nostris principiis. Quia etiam conceptus obiectivus in creatis unius formalitatis, non est conceptus obiectivus, aliùs formalitatis. Si item dicas, ideò in divinis, data identificatione ipsius Ly communicatur, & ipsius Ly non communicatur, non dari identificationem similem Hircocervo, quia Ly communicabile non est per modum speciei completæ, sed se habet per modum complebilis, ab ipso, quod non communicatur: Ita & nos similem complebitatem, inter formalitates præcindibiles ostendimus.

Punctum Difficultatis 3.

Alia Argumenta pro actu confuso.

OBJICITUR I. Natura universalis formaliter est prædicabilis de singulis suis individuis, siquidem proprietas in separabilis universalis est prædicabilitas de multis. Atqui natura humana, una obiectivè seu abstracta ex parte obiecti à suis differentiis individualibus, non est prædicabilis de singulis individuis: Quod probatur; illa natura abstracta à singulis suis individuis vel esset prædicabilis tota & adæquatè sumpta de Petro, & tota de Paulo, vel esset prædicabilis inadæquatè & secundum aliam partem de Petro, secundum aliam de Paulo: non primum, quia natura illa abstracta & obiectivè, est natura omnium hominum, sed natura omnium hominum, non potest dici de Petro tota, & tota de Paulo, aliàs cum Petro identificaretur adæquatè natura omnium, & sic totum non esset majus sua parte, ergo natura illa abstracta obiectivè, non est prædicabilis adæquatè de quolibet individuo: si autem dicis esse prædicabilem inadæqua-

adæquatè & per partes, ergo illa natura abstracta ex parte objecti, constat pluribus partibus, quarum una sit idem adæquatè cum Paulo.

RESPONSIO communis est, totam naturam prædicari de Petro, nempe genus & differentiam, sed non totaliter, consequenter adæquatam prædicari naturam humanam, sed non adæquatè, si non totaliter, nondum sequetur totum, non esse majus sua parte. Rursus dici potest totam naturam humanam & adæquatè prædicari de Petro, sed totam totalitate Metaphysica, non physica, quia totalitas physica naturæ humanæ importat individua, totalitas autem metaphysica importat solum genus & differentiam, seu definitiva prædicata hominis; quia autem dum prædicatur tota natura humana metaphysicè spectata de Petro, retinet insuper suam universalitatem, adhuc totum, quod est universale, erit majus sua parte singulari Petro. Denique natura hominis abstractè & objectivè spectata, est natura omnium hominum, si hoc sensu accipiat: includit in se omnes homines, hoc est singula individua falsa est propositio, si autem hoc sensu accipiat: est quid commune singulis, vera est propositio: si autem singulis commune, hoc ipso erit majus singulis.

OBJICITUR 2. Unitas hæc naturæ abstractæ à singularibus dependet à cognitione nostra tanquam à causa. Quæro igitur vel hæc unitas dependet à cognitione nostra tanquam à causa efficiente, vel tanquam à causa formali. Non à causa efficiente, quia cognitio nihil efficit in suo objecto, ergo nec efficit unitatem in objecto, & si illam efficeret, certè non efficeret nisi singularem, nihil enim efficitur nisi singulare: si autem sit à cognitione tanquam à causa formali, ergo unitas illa naturæ, non se tenet ex parte objecti, sed ex parte cognitionis, & nihil aliud est, quam ipsa cognitio una, à cuius unitate natura denominatur extrinsecè una. Quod ipsum probatur: Quia quando effectus aliquis dependet ab alio in genere causæ formalis, ipsa causa formalis, est forma constituens & denominans tale effectum.

RESPONDETUR. Quicquid sit de hoc: an abstractio per ordinem ad constituendum universale, habeat se per modum causæ an per modum solius conditionis, sine qua non, indispensable requiritur: quantum ad præsens dici potest, quod universale sit à cognitione præscindente, tanquam à causa efficiente, sed improprie dicta: habet quidem formalitatem effectivæ, quia ipsius opus est, depurare naturam à differentiis, sed non habet formalitatem effectivæ propriè, quia non dat esse physicum & reale, sed merè intentionale, & reale non nisi prout opponitur ficto: & licet cognitio nihil physicum efficiat vel conferat objecto, efficit tamen & confert aliquid intentionale, & si illam efficeret physicè, indubiè non efficeret nisi

singularem, secus si efficiat intentionaliter, licet enim nihil efficitur physicè nisi singulare, efficit tamen intentionaliter potest, id, quod non sit singulare, sed depuratum à singularibus adeoque universale.

OBJICITUR 3. Universale nihil est aliud nisi unum & multa, in illa ipsa ratione, in qua sunt unum, sed multa individua confusè cognita, sunt unum quid & simul sunt multa in illa ipsa ratione in qua sunt unum. Ergo multa individua confusè cognita, sunt universale. Major est definitio universalis. Minor probatur: Nam imprimis illa individua sunt multa intrinsecè & ex parte objecti, sunt etiam unum quid in ratione hominis, extrinsecè & ex modo concipiendi.

RESPONDETUR. Explicando definitionem, quod unum sine addito, accipi debeat pro uno simpliciter, adeoque non pro uno per solam denominationem extrinsecam, debet autem illud unum esse multa non actu, sed aptitudine, in conceptu autem confuso, sunt multa actu objectivè. Deinde non apparet, quid si aliqua sunt multa, unà cognitione reddantur unum, sicut dum cognoscitur decem una cognitione, non evadit decem, unitas.

OBJICITUR 4. Per quam cognitionem auferitur pluralitas in objecto, in ratione hominis, per illam inducitur eo ipso unitas in ratione hominis, per actum autem confusum hoc fit, quia ex modo tendendi illius non apparent Petreitas, Pauleitas.

RESPONDETUR. Apparent confusè, & etiam si non apparerent, solum non apparere, faceret apparere universale, non autem esse universale.

OBJICITUR 5. Per cognitionem claram multorum v. g. Petri & Pauli fit divisio in Petrum & Paulum. Ergo è contra per cognitionem confusam multorum, fit indivisio.

RESPONDETUR. Fit indivisio confusa, adeoque adhuc est illic divisio, consequenter non est unitas. Deinde non per cognitionem claram fit divisio, sed per multipliciter in se, quam advertit intellectus. Ergo & indivisio per negationem multipliciter in se, ad quam advertit intellectus. Non est autem indivisio per negationem multipliciter in se, si lateant in objecto differentia.

DIFFICULTAS II.

Per quem Actum fiat Natura universalis una?

Tota hæc difficultas, necit secum eorum cognitionem, quæ dicta in Materia de distinctionibus, & in Materia de Attributis in Theologiâ, sit.

† Hh 2 Pun.